

Dana
Hlavatá

NIČ
nemusím

MARENČIN PT

NIČ
nemusím

Dana
Hlavatá

NIČ
nemusím

MARENČIN PT

© Dana Hlavatá, 2014

Slovak edition © Marenčin PT, spol. s r. o., 2014

Jelenia 6, SK-811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Jazyková úprava Monika Pálušová

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

Cover illustration © Dana Hlavatá

ISBN 978-80-8114-185-0

*Venované mojim milovaným synom
Mirkovi a Lukáškovi, Petke a Zuzke,
ktoré sa mi stali dcérami.*

S láskou mamina

*A s vďakou tým, ktorí skvele vychovali
dcéry pre mojich synov, Evičke a Milanovi
Meszárošovcom, Inuš a Milanovi Valkovcom.*

1. kapitola

Kamila sa prebudila na chrapkanie. Keď si uvedomila, že pri televíznej obrazovke na sedačke v obývačke nechrápe jej manžel, ale ona sama, pobavene sa uškrnula. Keby pri nej Dušan ležal, určite by sa nezdržal smiechu. Povedal by, vidíš to, a ty si mi neverila, že aj ty ma v noci budíš svojím pílením dreva. Posadila sa. Pocítila prudkú bolesť na krku. Zle ležala. Schytila sa za ľavé rameno a masírovala si ho až k šiji. Spomenula si na mamu, ktorá každý večer robila otcovi dobre, ako on vravieval. Sadol si obkročmo na stoličku chrbtom k nej a ona mu stláčala miesta, ktoré ho najväčšmi pobolievali. Dokázala mu nahmatať body, ktoré spôsobovali postupné uvoľňovanie svalstva. Kamila zažila oveľa intenzívnejšiu bolesť, keď jej manžel pred piatimi rokmi kúpil k tridsiatke thajskú masáž. Keď sa ocitla v kóji, čakajúc na masérku, oblečená len v širokých krátkych nohaviciach po kolená z plátna a v tričku, ktoré bolo nachystané v kabínke, netušila, do čoho ide. Masérka, drobná Thajčanka, si ju odviedla do slabo osvetlenej miestnosti a požiadala ju, aby si ľahla na zem, na podložku. Masáž trvala hodinu a pol a nikdy predtým si Kamila neuvedomila, akú bolesť musí človek podstúpiť, keď sa zverí do rúk masérky, ktorá má za deň zo päť klientov. Drobná žena jej pomasírovala ruky, nohy

a pokynula jej, aby si ľahla na brucho. Kamila poslúchla. Ruky si dala pozdĺž tela a vtedy jej masérka začala kolenačky chodiť po celom tele. Od šľapají cez chrbát až k ramenám. Bolesť jej vtedy vyrážala dych a z úst sa jej rinuli neartikulované zvuky. Snažila sa bolesť nevnímať, potlačiť ju, no nekontrolovateľne vyrážala zo seba pazvuky, ktoré sa prelínali s jemným pukaním. Trvalo to nekonečne dlho a keď thajská masérka skončila svoju prácu, usmiala sa a lámanou slovenčinou povedala, aby sa Kamila nebála, ak by ju večer schvátila zimnica. Tak tomu aj bolo. Striasala ju zima a celé telo mala ako v plameňoch. Dala si tabletku, keď jej teplota vystúpila nad tridsaťosem stupňov a prikryla sa ľahkou prikrývkou. Dušan prisunul k posteli stolík, na ktorý jej položil fľašku s minerálkou. Zaspala tak tvrdo ako teraz, keď sledovala na televíznej obrazovke film, na ktorý sa tak tešila, no polovicu z neho prespala. Vstala a v okamihu, kedy chcela ísť na záchod, jej zazvonil mobil. Letmo pozrela na displej. Keď uvidela číslo Vandy, svojej švagrinej, premkla ju predtucha. Preboha, niečo zlé s Vanesskou? Je čosi pred jedenástou v noci. Čo sa len mohlo stať? Nestihla však domyslieť.

– Áno, Vanda, stalo sa niečo s Vanesskou? – cítila, ako jej tvár a hrud' zalieva červeň. Prestúpila z nohy na nohu. Vyzula sa jej ľavá papuča a ona sa snažila prstami pravej nohy prevrátiť ju.

– Nebuď vyplašená, Kamila. Nič vážne sa nedeje. Už sme sa s Viktorom vrátili z pohotovosti. Malá má mumps, – Vandin hlas znel rozvážne, čo Kamilu o byľku upokojilo. Papuču sa jej podarilo prevrátiť tak, aby do nej mohla všchnúť ľavú nohu.

– Preboha, – prerušila Vandu Kamila, – to ste na nej nevideli, že opúcha už ráno? – len čo to vyslovila, uvedomila si, že

výčitky voči švagrovcom, ktorí sa od okamihu, kedy sa narodila malá Vanesska, o ňu starali ako o vlastnú dcéru, nie sú na mieste. Napokon, veď aj ona sa u nich zastavila ráno na kávu, keď jej respondentovi, s ktorým mala nahráť rozhovor, niečo do toho vošlo a zrušil termín. Mala cestu okolo, tak si povedala, že odskočí na pár minút ku Krátkym číslo jeden, ako sa zo žartu Vanda a Viktor, Dušanov brat, prezývali. Rodina Krátka číslo jeden a rodina Krátka číslo dva.

– Hrdielko jej napuchlo až poobede. Najprv som si myslela, že ju čosi uštiplo. Ale žiadny vpich sme s Viktorom nenašli. Dala som jej octanový obklad, ale keď jej stúpila teplota, trvala som na tom, aby Viktor sadol do auta a ...

– Prečo si mi nezavolala? – Kamila nenechala Vandu dohovoriť. Jej štyridsaťročná švagrína, ktorá sa s mužom snažila o dieťa niekoľko rokov, je predsa typ racionálnej ženy.

– Kamila, ale veď ..., – Vanda sa na chvíľu odmlčala, čosi nezrozumiteľné odpovedala manželovi, ktorý na ňu prehovoril. Kamila nič nerozumela, pretože Vanda si dala mobil ďalej od ucha, – prepáč, Viktor sa pýta, či som sa ťa už spýtala, či si prekonala v detstve mumps.

– Ja? – Kamila sa na chvíľu zamyslela. Nemala sa ako a koho spýtať. Otec zomrel, keď nastúpila do druhého ročníka základnej školy. Mama nezvládla skon manžela. Nebola schopná sa postarať o malú Kamilu, ktorá mala vtedy sedem rokov. Do pestúnskej starostlivosti si ju zobrala mamina sestra, Kamilina teta, ktorá pred tromi rokmi odišla na svet, kde návratku pri nebeskej bráne nerozdávajú ani na počkanie, iba ak na večnosť.

– Viem, že som mala kiahne, to si pamätám, pretože mám na čele dve jazvičky, ale...

– Viem, nad ľavou obrvou. A mumps? Mumps si mala?

– Myslím, že áno. A čo Vanesska? Už spí?

– Ako zarezaná. Nič sa neboj. Je len dobre, že v tomto veku prekoná detské choroby. Vieš, aké je nebezpečné, keby sme my, dospelí, teraz ochoreli. Viktor mumps mal, ja tiež.

– Myslím, že ..., – vtom si Kamila spomenula, ako bola pred rokmi v lete u tetinej vzdialenej príbuznej v Močenku. V myslí sa jej vybavila čiernobiela fotografia, na ktorej stojí v záhrade pod čerešňou v dlhom modro-bodkovom župane a pri hrudi stíska plyšového medvedíka. No jasné, čierne vlasy mala vtedy sčesané do konského chvosta a okolo krku plienku. No jasné, vtedy mala mumps, – áno, už si spomínam, prekonala som ho.

– Spýtaj sa aj Dušana, lebo Viktor si to nepamätá. Nebolo by dobré, keby sa niekto z dospelých dostal do Vanesskinej blízkosti, ak nemal mumps. Lekárka na pohotovosti nám povedala, že v niektorých prípadoch sa môže stať, že sa pacient stane neplodným, – hlas Vandy zaodrhal. Kamila prestúpila z nohy na nohu. Vedela, prečo Vanda na pár okamihov zmĺkla. Len čo sa ktosi čo i len okrajovo dotkol témy tehotenstva či neplodnosti, rúcal sa jej celý svet, – alebo... alebo choroba môže udrieť na vnútorné orgány. Moja sesternica mala z mumpsu chronicky chorý pankreas. Celé roky musela dodržiavať striktnú diétu. Všetko sa dusilo na vode a brala lieky až do puberty.

– Preboha. A Vanesska? Vieš čo, skočím po ňu. Alebo zavolám Dušanovi, už by mali zatvárať pizzeriu, – Kamila

šibla pohľadom po nástenných hodinách, kde práve ručička poskočila o políčko, – mohol by aj on...

– Ale prosím ťa, Kamila, teraz, v noci? Malá spí, nič sa neboj, budeme pri nej bdiť do rána. Viktor si ľahne do det... do malej izby a Vanesska už aj tak spí v mojej posteli. Kam by si sa brala teraz, proti noci z Rusoviec do Krasňan? Spolahni sa. Ráno si zavoláme. Ty radšej teraz zavolaj Dušanovi a potom mi pošli len správu. Možno, ak Dušan mumps v detstve neprekonal, bolo by múdrejšie, keby zostala u nás dovedy, kým nevyzdravie.

Kamile bolo teplo na nohy. Ružové papuče s vyšívaným listom by bolo vhodné nosiť skôr v zime, napadlo jej. Vyzula sa z papúč a odkopla ich pod sedačku. Tiež rozum, teraz aby sa po ne zohýbala. Jedna zostala prevrátená pri sedačke, druhú bude musieť loviť rúčkou z metly, ktorú vopchá do škáry pod ňou.

– V poriadku. Ráno si zavoláme. A tú správu ti pošlem o chvíľu.

– Dobrú noc, – povedala Vanda a kým vypla mobil, Kamila jej stihla povedať krátke, ale výstižné ďakujem.

– Rado sa stalo, švagrinká. Veď vieš, ako Vanessku ľúbime. Urobili by sme pre našu neterku všetko na svete. To je maličkosť. A ty, Kamila, ty si pokojne ľahni a spi.

Kamila si pomyslela, „ráno múdrejšie večera“ a v mobile vyhladala manželovo číslo. Mobil nechala zvoniť zo šesťkrát. „Asi nepočuje. Možno už sedí v aute a mobil má, ako vždy, v tej svojej taštičke, ktorú si zásadne hádže na zadné sedadlo. Počas jazdy Dušan nikdy netelefonuje. Ak je pravdou, že už je na ceste domov, počká na neho a spýta sa ho to osobne.“

Kamila vošla do spojovacej chodbičky, do ktorej viedli dvere z kúpeľne, záchodu, obývačky a kuchyne. Bosými nohami ťapkala po kachličkách, ktoré ju príjemne chladili. Vošla do kuchyne, ktorú predeľoval ostrovček a z chladničky si vybrala minerálku. Určite sa jej zmrazí hrdlo. Mala by si chvíľočku pohár s minerálkou zohrievať v ruke, aby ju nechytla angína. A mala by si dať aj vybrať tie prekliate krčné tonzily, ktoré jej rok čo rok v horúcom lete zaručia angínu s teplotami, pri ktorých praská ortuť na teplomere. Nakoniec si naliala jemne perlivú minerálku, ktorá stála na kuchynskej linke a ktorú si prilievala k vode z vodovodu do varnej kanvice, keď si varila kávu. Kdesi počula, že použitím minerálnej vody je káva pre žalúdok menej zaťažujúca. A ona v poslednom čase cítila nevoľnosť, ako keby sa jej v žalúdku usadil rozpínavý balvan. Nafukoval sa a sťahoval podľa toho, čo zjedla, alebo aké bolo počasie. Rýchlo zahнала myšlienky preč od seba a znovu sa pokúsila dovolať Dušanovi.

– Je pol dvanástej, kde trčíš? – povedala nahlas, ale jej hlas doľahol len k jej ušiam. Dušan mal tentoraz vypnutý mobil.
– Do kelu, asi ho má vybitý. No to som dopadla, – užškrnula sa do tmy, sadajúc si na stoličku, – už sa rozprávam sama so sebou.

Kamila sedela desať minút a tupo hľadela pred seba. Predstavovala si svoju jedinú dcérku, ako spí u svojej tety a strýka, ktorých nadovšetko milovala. Vyšla von z kuchyne. Stoličku zasunula za drevený stôl farby kalvados. Odporný zvuk šúchajúcich nôh stoličky jej spôsobil zimomriavky na hlave. Zase zabudla nakrájať korkový štupeľ od šampusu na trojmilimetrové kolieska, ktoré sa podlepujú chemoprénom

pod nohy stoličky, aby sa nimi dalo ľahko a nehlučne manipulovať po podlahe. V predsieni si zažala svetlo a sadla si na skrinku na topánky. V ruke stále zvierala mobil. Displej na ňom sa rozsvietil do tmy. Kamila stlačila jednotku, pod ktorou mala Dušanovo mobilné číslo. Tentoraz jej nedvihol, ani keď mobil opakovane nechala zvonieť. Predstavila si Dušana, ktorý ako majiteľ pizzerie celkom iste rieši problémy s niektorým zo svojich zamestnancov. V poslednom období sa čoraz častejšie sťažoval na svojho menovca, ktorý pripravoval cesto na pizze. Chlapík bol šikovný, ale papuľnatý. Na Dušana, ktorý si nikdy nenechal od nikoho brnkať po nose, mal priveľa rečí a čo viac, vždy musel mať posledné slovo. Komu by sa to páčilo? Kamila mužovi povedala, že niet nad šikovného kuchára. Nech si to s ním vydiskutuje, nech ho hneď nevyrazí, ako bolo zvykom pri jeho výbušnej povahe a aj pri iných zamestnancoch. Aby to neskôr neľutoval. Nájsť takého pracanta nie je až také jednoduché, ako si mnohí myslia.

– Do frasa, zodvihni to konečne! – pozrela sa na svoje náramkové hodinky oválneho tvaru so strieborným displejom, ktoré jej Dušan kúpil, keď sa im narodila Vanesska a pridal k nim prsteň z bieleho zlata s drahým kameňom, ktorý sa jej v tme zaleskol, – To nie je možné, aby si nevidel zmeškaný hovor. No tak, Dušan, do kelu, čo tam robíš? – mrmlala si nahlas a odrazu jej zišlo na um, že sa mu muselo niečo stať. Nie je predsa mysliteľné, aby sa neozýval ani po viac ako polhodine. Rozhodla sa v okamihu. Hodila na seba sivú mikinu s bledoružovou a fialovou aplikáciou a obula si tenisky. V tých sa jej šoférovalo najlepšie.

Zo skrinky v predsieni, v ktorej boli na vešiačikoch zavesené kľúče, vzala tie od auta. Zbehla pár schodíkov, prešla brámkou a sadla si do zaparkovaného auta. Dušan ho nazýval nákupná taška. Pravdou bolo, že Viktor, Dušanov brat, by si na zadné sedadlo sadnúť nemohol. Nohy by si nemal kam strčiť. Kamila využívala auto svojej obľúbenej farby, červenej, zvyčajne vtedy, keď sa chystala na väčšie nákupy do supermarketov. Vanesska chodila s ňou nesmierne rada na nákupy, lebo vedela, že mamina jej kúpi aj to, čo musia pred ockom zatajiť. Len nech sa ocko nehnevá, že zje aj to, o čom jej tvrdil, že z toho dievčatká budú ako gulky. Dcéрка otcovi verila aj posledné, ale toto nepočúvala. Vo svojich siedmich rokoch sa rozhodne nepodobala na gulku. Dve dievčatká z jej triedy, do ktorej chodila, boli tučnučké, ale milučké, ako jej povedala mama. Vanesska len uprela na mamu spýtavý pohľad a z jej mandľových očí trčali otázniky, na ktoré bolo treba dať vždy odpoveď. Nech by sa pýtala na čokoľvek, mama jej nikdy neodvetila neviem, nemám čas, poviem ti to potom. Kamila si to šinula nočnou Petržalkou, len čo sa dostala von z Rusoviec. Keď prechádzala cez Most SNP, zazvonil jej mobil. Mala ho položený na palubnej doske. Jasné, volá Dušan. A teraz jej povie, že je hysterka, ktorá si namaľuje obraz plný hrôzy, alebo si v mysli vytvorí scenár hororu, lebo má kombinačné schopnosti a bujnú fantáziu. Ale keď videla na displeji číslo Vandy, vedela, že sa mýli.

– Áno, Vanda...je Vanesska v poriadku?

– Ale veď som ti už povedala, že je. Ja len, že si mi nenapísala správu ohľadne Dušana a tej...

– Vanda, šoférujem. Nemôžem hovoriť. Napíšem ti ju, len čo nájdem Dušana.

– Čože? Ešte nie je doma? Ale veď je skoro poľnoc a ...

– Vanda, prosím ťa... tam sú policajti, keď mi dajú pokutu, preplatíš mi ju. Prepáč, musím ťa zrušiť, – zaklamala Kamila a vyplá mobil.

Po prázdnej vozovke sa šinula, prekračujúc rýchlosť. Cítila strach a zároveň zlobu na Dušana, ktorý ktovie kde sa zaráža a ona tu teraz jančí od strachu, či sa mu niečo nestalo. Prešla Račianskym mýtom a pred Tržnicou zastala na semaforoch. Vyklpokávala si prstami po palubnej doske, kým naskočila zelená. Z ničoho nič sa spustil dážď. Zapla stierače a pozrela cez bočné okienko na zatiahnutú oblohu. Tipovala, z ktorého mraku mohlo tak rýchlo zapršať. Ktorý sa v mihu roztrhol, aby vysypal na zem spršku dažďových kvapiek. Odbočila doľava a keď po pár desiatkach metrov zastala, v snahe zaparkovať medzi dve vozidlá, z pizzerie vyšiel Dušan. Kamila prestala dýchať. Dušan, jej muž, držal Zoru, čašníčku, o ktorej sa celé mesiace vyjadroval ako o malej príšere, ktorá je síce nesmierne pracovitá a ľudia ju majú radi, no ako žena nepoužiteľná. Vytriešťala oči a nemohla uveriť tomu, čoho bola svedkom. Zora sa smiala na tom, čo jej Dušan hovoril. Laškovne sa mu vytrhla a sama ho chytila za ruku. Dušan sa k nej nahol, aj keď nebol od nej ani o desať centimetrov vyšší a letmo ju pobozkal na vlasy. Alebo sa jej to len zdalo? Nahol sa k nej, to videla naisto, ale či sa jej dotkol perami, za túto jej predstavu že by mohla naozaj bujná fantázia?

– Ty malá beštia, to ťa bude mrziť! – precedila Kamila pomedzi zuby a vystúpila z auta. Chcela zakričať na tých dvoch, no z hrdla sa jej nevydrala ani hláska.

Dušan so Zorou, zaujatí sami sebou, boli od nej zo sedemdesiat metrov. Kým nastúpili do jej auta, Kamila si všimla, že Zora, ktorá nosila chlapčenský zostrih gaštanových vlasov, má oblečené krátke šortky, pod ktorými sú buď legíny, alebo pančuchy. Do tej diaľky nevidela, no predstavila si jej nevýraznú hranatú tvár a zelené oči s oranžovými škvrnkami v dúhovkách, krivé horné dvojky a úzke pery. Mala knedľový hlas a reči ako koza bobkov. Aj Dušan to o nej tvrdil. Doteraz. Kamilu premkla obrovská zlosť. Keď videla Zoru, tridsaťosemročnú ženu, ktorá nebola žiadna kráska, no rozhodne mohla pútať pozornosť mužov preto, že bola zaujímavá, ako prechádza okolo nej, šoférujúc drahé auto, skočila do toho svojho. Bola si istá, že ju Dušan, ktorý sedel vedľa nej, zbadal. Pohľady sa im na okamih stretli.

– Ty bastard! – zakričala Kamila naprostred ulice, uvedomiac si, že okolo nej prešiel mladý milenecký párik a hlučne sa na nej zasmial.

Ukázala im vystrčený prostredník na ruke. Skočila do auta, hodila mobil na predné sedadlo a dala sa prenasledovať auto, v ktorej tá beštia unášala jej muža. Pred sebou mala červené súkno. Zúrivosť ju celkom opantala. Rezala zákruty a po krátkej chvíli vyliezala autu pistácievej farby na chrbát. Zora zjavne dobre šoférovala. Robila manévry, ktoré nútili Kamilu otáčať volantom a šliapať na pedál tak, ako nikdy predtým. Vodičský preukaz mala len krátko. Dva roky. Nikdy sa nedopustila žiadneho priestupku, ale teraz na to vôbec nemyslela. Jediné,

čo mala v mysli, dobehnúť tých dvoch a povedať obom od plúc, čo si o tom myslí. Hlavu jej križovali myšlienky. Nabúra do nich a oni sa v aute rozmliáždia alebo to bude ona, kto sa ocitne na resuscitačke, nebodaj na stole patológa a Dušan si to môže vyčítať do konca života. Ale čo bude s Vanesskou?

– Som krava, som krava, som krava! – kričala Kamila a búchala rukami do volantu.

Pohľadom mrskla do spätného zrkadla. Uvidela svoju drobnú tvár, grimasou skrútenú do masky. Nikdy by si ani nepomyslela, že by si ju mohla nasadiť. Jej guľaté tmavohnedé oči sršali zlobou a nozdry na krátkom nose, o ktorom Dušan nie raz prehlásil, že jej ho musel vytvarovať ak nie šikovný plastický chirurg, tak príroda sama, sa jej nepatrne rozšírili. Prebehla si rukou po ebenových vlasoch, ktoré jej voľne padali na plecيا. Auto pred Kamilínym prudko zastavilo. Kamila mala čo robiť, aby ubrzdila. Na križovatke svietila červená. Len čo naskočila zelená, Kamila vyrazila, rovnako ako Zora za volantom auta, dopredu. Míňali Vajnorskú a pri Poluse odbočili smerom k železničnej stanici. Na ďalšej križovatke auto s Dušanom a jeho zamestnankyňou preletelo na oranžovú. Kamila by už nestihla prejsť. V mihu sa rozhodla risknúť to a prešla na červenú. Autá, ktoré mali voľno z opačnej strany, sa pohli. Kamila štrajchla modrú Felíciu. O vlások unikla zrážke. Počula trúbenie áut, no ju nezaujímalo iné, len dobehnúť ženskú, ktorá je milenkou jej muža. Sviniar, klamár, podvraták, hnalo sa jej hlavou. Auto na Ivánskej ceste smerom na letisko odrazu spomalilo a zabočilo k bytovkám. Kamila rovnako odbočila. Keď na parkovisku pred dvojposchodovým domom zaparkovalo, nebolo vedľa neho miesto. Kamila musela zaparkovať o pár

metrov ďalej. Len čo sa jej to zázračne rýchlo podarilo, vyskočila a bežala k autu, z ktorého vystúpila najprv Zora a potom z druhej strany Dušan. Na perách jej muža pohrával ironický úsmev, zatiaľ čo Zora sa tvárila neutrálne. Až teraz si Kamila všimla, že má pod kraťasmi pančuchy s obrovskými vzormi, ktoré pripomínali háčkované dečky jej tety. Nikdy ich nemala rada. Teta prácne držala v kľavých rukách háčiky a tenké nite upevnené na babe a presviedčala ju, že raz, keď dôjde do istého veku, si ich zamiluje. Stačí, aby ich namočila do škrobu a pod poháre na víno alebo sekt jej budú slúžiť celé roky. Kamila tomu neuverila, rovnako ako teraz tomu, čo videla a počula od svojho manžela, ktorého celých osem rokov milovala.

– Čo hysterizuješ, Kamila? Ty si sa už fakt načisto zbláznila, – podišiel k nej, akoby jej chcel jednu zavesiť.

– Spíš s ním? – spýtala sa Kamila Zory, zdanlivo si nevšímajúc, čo jej hovorí Dušan. Zora sa len uškrnula a odmietavo pokývala rukou.

– Odkedy chrápeš s mojím mužom? Koľko to trvá?!
– Kamila odsotila Dušana od seba a spriama sa postavila proti Zore. Tá bola o pár centimetrov vyššia. Pozerala sa na ňu ako na hmyz, ktorý preletel cez sieťku a uviazol v nej.

– Čo je? – Dušan sa postavil pred Zoru, akoby ju chcel brániť vlastným telom. To Kamilu ešte väčšmi nazúrilo.

– Chceš si s nami dať švédsku trojku? – spýtala sa Zora.

Kamila skamenela. Ustúpila o krok dozadu. Pokrútila neveriacky hlavou. Dušan napomenul Zoru.

– To si prehnala, Zora, – povedal.

– A ona čo? Podozrieva ťa ako nejakého chudáka, ktorý...

– Ktorý sa zmôže len na sexovanie so ženskou, o ktorej sa celé mesiace vyjadruje ako o chlapovi! – skríkla Kamila a cúvla o ďalší krok.

– No čo pozeráš, Zora? Tento tu človek, – ukázala prstom na manžela, – sa z teba celý čas smeje! Hovorí, že máš viac mužských hormónov, že máš zarastené nohy ako chlap a neholíš sa pod pazuchami...a povedal, že nevieš, čo je to deodorant, a preto..., – ku Kamile priskočil Dušan. Bol taký našťvaný, že sa mu triasla brada. Aj keď mal oči čokoládovej farby, vyzerali, akoby sa v nich spustil ohňostroj. Priskočil k manželke a keď sa prudko rozohnal, aby jej strelil zaucho, Kamila ustúpila o ďalší krok dozadu a zakopla o obrubník. Spadla na zem. Udrela si hlavu a narazila krížovú časť chrčtice. Hučalo jej v hlave a jediné, čo si v tej chvíli uvedomila, že jej pád zabránil tomu, aby ju Dušan inzultoval. Nikdy predtým sa jej nedotkol. Pozviechala sa zo zeme a nechýtila sa ani miest, ktoré ju najviac boleli. Nechcela tým dvom dať najavo, že je na konci so silami, že ju bolesť a žiarlivosť celkom otupili. Dušan na ňu pozeral s chladom, ktorý ju mrazil až kdesi v zátylku.

– Prečo to robíš, Kamila? Prečo sa strápňuješ? – spýtal sa Dušan, pripalujúc si cigaretu. Zora stála obďaleč a s namosúrenou tvárou sledovala výstup manželov. Zatínala zuby a na tvár jej naskočila husia koža. Pohľadom preskakovala z jedného na druhého. Kamila vedela, že jej udrela na solar. O nič iné jej nešlo. Keby sa nedokázala opanovať, skočila by tej malej zlodejke manželov po krku a zahryzla by sa doň. Veľa jej k tomu nechýbalo.

– Keď si ma už chcel podvádzať, aspoň to mala byť ženská a nie hermafrodit, – ukázala prstom na Zoru a s dešpektom sa otočila na opätku.

– Čo ty vieš, či to nestálo za to, – ironicky utrúsila Zora, rozkročiac sa naširoko. Kamila sa v tom okamihu zvrtila na opätku a napriek predsavzatiam sa rozbehla proti žene, ktorá v obrannom reflexe zodvihla ruky, chrániac si tvár. Kamile vyletela ruka, ale zostala visieť vo vzduchu. Zachytil jej ju Dušan. Zvrtol jej ju a ona od bolesti zasipela.

– Kamila, stačilo. Neponižuj sa, – pustil jej ruku a ona nenávisťne hľadela na manžela, o ktorom si myslela, že je jej osudovým mužom. Prečo jej to urobil, prečo ju oklamal? Ona by mu nikdy čosi také neurobila, – syp domov! – prikázal jej Dušan ako kedysi jej teta, keď ju nemohla zahnať z ihriska. Kamile neušlo, že mu trhlo hornou perou. Mal ju odjakživa vykrútenú na ľavej strane dohora a keď čosi s veľkým zaujatím rozprával, nadvihovala sa mu ešte väčšmi, čím odhalila kúsok ďasna a chrup, aký by si stomatológ s potešením odfoťil a vystavil vo svojej zubnej ambulancii.

– A ty chceš ísť kam? – spýtala sa, no len čo mu otázku položila, už ju oľutovala. V duchu si nadávala do hlupane. Prečo sa ponižuje? Dušan má pravdu, je chudera, ktorá sa doprosuje, aby sa vrátil domov. Len či si ten domov už nechystá niekde inde. Zora si znechutene sadla do auta a naštartovala. Keď cúvala, vystrčila hlavu z okienka.

– Tak ideš alebo čo bude?

Dušan sa pozrel na Kamilu.